

Byl pozdní večer – první máj –
 večerní máj – byl lásky čas.
 Hrdliččin zval ku lásce hlas,
 kde borový zaváněl háj.
 O lásce šeptal tichý mech;
 květoucí strom lhal lásky žel,
 svou lásku slavík růži pěl,
 růžinu jevil vonný vzdech.
 Jezero hladké v křovích stinných
 zvučelo temně tajný bol,
 břeh je objímal kol a kol;
 a slunce jasná světů jiných
 bloudila blankytnými pásky,
 planoucí tam co slzy lásky.

co se chytá větrná slavnost
 až se – milost k sobě trouhá
 přelstivě se v lásky hanoucí
 zbloudil v lásky

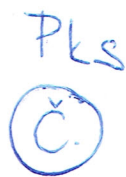
az posleze šerem v jedno splynou.

S nimi se stromy k stromům vinou. –
 Nežáze stíní šero hor,
 tam bříza k boru, k bříze bor
 se kloní. Vlna za vlnou
 potokem spěchá. Vře plnou –
 v čas lásky – láskou každý tvor.

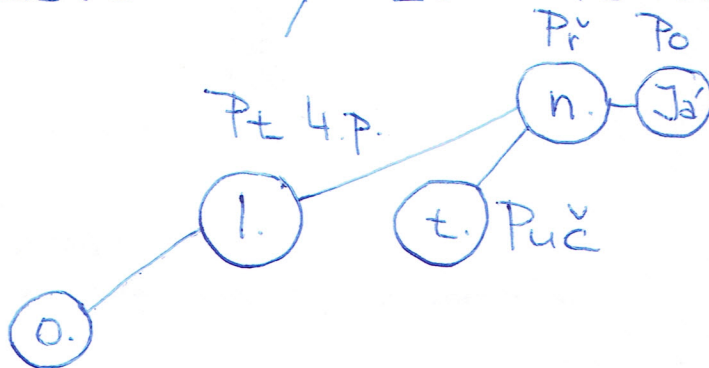
Za růžového večera
 pod dubem sličná děva sedí,
 se skály v břehu jezera
 daleko přes jezero hledí.
 To se jí modro k nohous vine,
 dále zeleně zakvítá,
 vzdy zeleněji prosvítá,
 až v dálce v bledé jasno splyne.
 Po širošíře hladině
 umdlelý dívka zrak upírá;
 po širošíře hladině
 nic mimo promyk hvězd nezírá;
 Dívčina krásná, anjel padlý,
 co amarant na jaro svadlý,
 v ubledlých lících krásy spějí.
 Hodina, jenž jí všechno vzala,
 ta v usta, zraky, čelo její
 půvabný žal i smutek psala. –

Tak zašel dnes dvacátý den,
 v krajinu tichou kráčí sen.
 Poslední požár kvapně hasne,
 i nebe, jenž se růžojasně
 nad modrými horami míhá.

Červené, žluté a oranžové listy teď nevidím.

+

Babička nechce vyhodit starou rákosovou ži.

